

Klassiska noveller Nr 4

S. A. Duse:

**Hans
nästa steg**

Klassiska noveller 4.

S. A. Duse

– Hans nästa steg. Berättelse.

Återutgivning av text från 1916

av S. A. Duse

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-509-2

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Kyrkan är full av familjer och gäster när Elisabet och Alf ska gifta sig.

Men när brudgummen inte dyker upp på rätt klockslag börjar alla bli nervösa.

Mysteriet blir bara större när bruden inte visar några känslor alls över att den rike brudgummen Alf försvunnit.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

I den nya serien "Klassiska noveller" kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetshändelser och romantik. Men han var framför allt känd för sina deckare om mästardetektiven Leo Carring.

Den här texten publicerades ursprungligen i augusti år 1916 i dagstidningen "Upsala Nya Tidning" med titeln "Hans nästa steg. Berättelse".

S. A. Duse: Hans nästa steg

Den här texten publicerades ursprungligen i augusti år 1916 i dagstidningen "Upsala Nya Tidning" med titeln "Hans nästa steg. Berättelse". Författare till texten är S. A. Duse (1873–1933).

En kvart hade gått utöver det för vigseln bestämda klockslaget. Med undran frågade gästerna varandra vad detta kunde betyda. Tiden var ju beräknad så att middagen skulle börja omedelbart efter ceremonien. Och det föreföll inte vidare lockade för någon att ytterligare dra ut på tiden.

Varken brud eller brudgum hade visat sig — det hörde ju för resten till ordningen. Men inte häller brudens föräldrar hade låtit se sig, och det föreföll onekligen besynnerligt. Endast den för dagen fungerande värden hade mottagit och välkomnat gästerna.

Ytterligare en kvart förflöt under fåfänga försök till konversation. man såg på varandra med allt större förvåning. Hos somliga började tecken till oro visa sig. Kunde något ha hänt? Hade måhända bruden, den förtjusande Elisabet Gunner, helt plötsligt blivit sjuk? Eller kunde någon olycka ha hänt brudgummen, den rike Alf Dambert?

Började oron stiga bland gästerna så var den inte mindre inne i

det rum, där bruden tillsammans med sina föräldrar och några av tärnorna väntade att brudgummen skulle låta höra av sig. Ty det var Alf Damberts oförklarliga frånvaro som förorsakade dröjsmålet.

Elisabeth själv tycktes ganska oberörd. Det enda intryck den bleka, vackra flickan gav var av likgiltig trötthet. Någon nervositet visade hon inte över fästmannens uteblivande. Och det enda hon svarade på moderns oroliga frågor var: "Han kommer nog".

Men han kom inte.

Detta var absolut oförklarligt. Alla visste hur förälskad Alf var i sin vackra fästmö. De som kände honom närmare kunde till och med tala om, att de aldrig sett en man så lycklig som Alf och så intensivt längtande efter bröllopsdagen. Och nu, när denna stund var kommen lyste han med sin frånvaro.

Man försökte telefonera till honom. I tio minuters tid ringde man på utan att få något svar. Slutligen tog brudens bror, den sextonårige Axel, en bil och åkte till Damberts bostad. Vad han hade att berätta, när han kom tillbaka, tycktes ännu mera oförklarligt än något annat. Trots ivriga ringningar hade han inte blivit insläppt. Och dock hade han hört ljudet av samtalande röster i Damberts våning.

Vem skulle kunna tyda denna gåta? En över öronen förälskad man försummar inte sin vigsel för ett samtal med någon annan.

Elisabets far, gamle doktor Gunner, beslöt sig slutligen för att själv göra ett besök hos den blivande svärsonen, tvinga sig till tillträde till dennes bostad och ta reda på vad som detta skulle betyda. Då han lämnade sin i tårar badande hustru och sin dotter, hos vilken endast den onaturliga blekheten tydde på någon själsrörelse, försökte han på sitt välvilliga och något tafatta sätt att trösta båda med att han snart skulle vara tillbaka med rymlingen.

Men doktor Gunner lovade för mycket.

Utanför Alf Dambergers tamburdörr fann han några av grannarna diskuterande frågan, hur man skulle kunna ta sig in i våningen. Man hade nämligen nyss förut hört ett skott där inifrån, och man trodde inte att allt stod rätt till.

Utan tvekan lät doktorn bryta upp dörren. Ingen människa syntes till i den eleganta ungarlsvåningen förr än man kom in i sängkammaren. Här fann man till sin fasa Alf Dambert ligga utsträckt på den ljusa golvmattan, som färgats röd av blod. Ett skottsår i hans tinning och en browning i hans knutna hand visade att han begått självmord.

Doktor Gunner kunde endast konstatera att döden inträffat för bara några minuter sedan. Blodflödet hade ännu icke upphört.

Vilken tragedi hade här utspelats? Vad kunde ligga bakom denna förtvivalde handling av en man, som stod i begrepp att förena sig med den kvinna han älskade? Utan tvivel hade självmordet ägt rum under ett anfall av sinnesförvirring. Någon annan förklaring kunde inte ges.

Detta blev så mycket tydligare, då man på skrivbordet fann den dödes dagbok. Hans sista anteckning var gjord samma dag. Med tårar i ögonen läste doktor Gunner där följande:

”I dag skall hon bli min —

Ingen anar hur jag längtar, och ingen kan fatta vilken oändlig lycka jag känner vid tanken på att jag nu står vid målet, och i vissheten att Elisabet skall tillhöra mig. Denna längtan och denna visshet göra nuet, denna stund till den lyckligaste i mitt liv. Kanske kommer jag aldrig att nå ett högre mått av lycka. Kanske borde jag inte taga nästa steg i framtiden — ”.

Här slutade dagboken.

”Intet tvivel”, mumlade doktor Gunner. ”En akut galenskap. Hur sorgligt!”

Och inom sig sörjde värkligen den gode doktorn, ty hans affärer voro i ett bedrövligt skick, och genom den stenrike mågen skulle de ha klarerats. Men sorgen förbyttes i glädje, då man fann ett nyupprättat testamente, vari Alf Dambert lämnade allt vad han ägde till Elisabet.

Polisen, som tog hand om denna egendomliga självmordsaffär, konstaterade att den med vilken Dambert samtalade, då doktor Gunnars son ringde på, var juristen, som just då satte upp testamentet. Strax efteråt hade Dambert skjutit sig.

Förgäves grubblade man på denna gåta. Enda förklaringen var ett utbrott av vansinne hos den stackars mannen.

Man visste icke att Alf Dambert var fullkomligt klok då han tog sitt liv. Och man anade icke att denna man, som i människors ögon var den lyckligaste bland dödlige, dog med ett krossat hjärta.

Samma morgon som bröllopet skulle ha ägt rum, och då han stod så nära sina drömmars mål, hade nämligen den stora besvikelsen kommit plötsligt och oväntat. Han hade då velat överraska sin fästmö med ett dyrbart smycke. Av jungfrun hade han utan vidare blivit insläppt och utan att anmälas gått direkt till Elisabets rum.

Men utanför hennes dörr hade han plötsligt häjdat sina steg vid ljudet av en mans röst där inne. Han kände igen rösten. Den tillhörde en ung ingenjör, en barndomsvän till Elisabet.

Först hörde Alf denne man tala, bevakande ömt, och därpå Elisabets röst, icke kyligt avmätt, som han var van att höra den, utan passionerad.

”Men är du väl skyldig att uppoffra dig själv och din lycka för din fars skull?” ljöd mansrösten. ”Han har tvingat eller åtminstone övertalat dig att gifta dig med Dambert för att han är rik. Men — du kanske älskar honom?”

”Du vet att det är dig jag älskar”, snyftade Elisabet. ”Dig och ingen annan. Detta giftermål kommer att bli min död. Om du visste hur jag avskyr Alf, hans olidliga artigheter och klumpiga smekningar. Ja, hans blotta närvaro plågar mig —. Men jag måste —”

Alf hade hört nog. Tyst som han kommit smög han sig bort. Hemkommen läste han de sista raderna i dagboken. Hur sanna voro icke dessa ord. Hans lycka hade varit längtan efter henne. Ett högre mått skulle han adrig nå. Och han beslöt att hans nästa steg skulle föra honom in i evigheten.

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carrington. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carrington skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksam målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

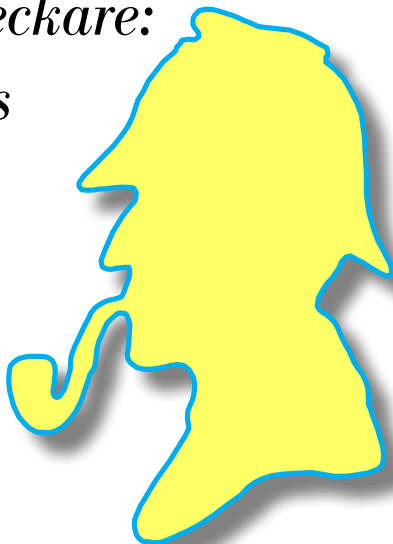

Samuel August Duse.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carring*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se